

ФАКУЛЬТЭТ
ГУМАНИТАРЫСТЫКІ
І МОЎНЫХ КАМУНІКАЦЫЙ

ЛІТАРАТУРНЫ AUTOGRAPHUM

№ 2
3 I M A

*Шаноўныя філолагі, паважаныя
аўтары і проста ўсе неаб'якавыя
чытачы!*

Прапануем Вашай увазе другі (зімовы) нумар студэнцкага літаратурнага часопіса **“ЛІТАРАТУРНЫ АУТОГРАФІУМ”**, які выходзіць у электронным фармаце. Нагадваем, што гэтае выданне для неаб'якавых да літаратурнай творчасці філолагаў, якія пішуць у любым жанры паэзіі, прозы, крытыкі, публіцыстыкі на мовах народаў свету. У гэтым нумары шмат перакладаў, якія адкрываюць мастацкі свет у творах на розных мовах.

Вашыя сцюдзёныя зімовыя дні сагрэюць вершы пра каханне, якіх багата ў гэтым нумары. Калі марозлівае надвор'е схіляе Вас да філасафічнасці, то прапануем разам з нашымі аўтарамі паразважаць над сэнсам жыцця, звярнуцца да асэнсавання творчай спадчыны Дастаеўскага. Пераклады вершаў класіка беларускай літаратуры Максіма Багдановіча дапамогуць пабачыць прыгожае ў розных яго праявах. У гэтым нумары як студэнцкая паэзія, проза, пераклады, так і творы навучэнцаў Полацкага і Аршанскага каледжаў ВДУ імя П.М. Машэрава.

З намі можна звязацца ў *Viber, Telegram, WhatsApp*, а таксама праз *электронны адрас*, які змешчаны на апошніх старонках кожнага нумару.

Чытайце нас! Пішыце нам! Дзяліцеся нашымі публікацыямі! Дапамагайце чытачам адкрываць новыя імёны, а пісьменнікам знаходзіць удзячных чытачоў. Часопіс размешчаны на галоўнай старонцы сайта ВДУ імя П.М. Машэрава (Галоўная-Універсітэт-Факультэты-Факультэт гуманітарыстыкі і моўных камунікацый).

*З павагай,
галоўны рэдактар Дар'я Мамошына,
студэнтка 41-й групы ФГІМК.*

Я пачала пісаць вершы ў сёмым класе (хоць і раней былі спробы склацаць рыфмаваныя радкі, нават пісаць тэксты песень). Да мяне зусім нечакана і невядома адкуль прыйшло натхненне. Літаральна за некалькі хвілін з'явіўся мой першы твор, напісаны па-беларуску. Гэта быў верш пра каханне. З таго часу і пачаўся мой творчы шлях. Тэматыка вершаў разнастайная, але, у цэлым, сацыяльна скіраваная. Мае вершы — спосаб адкрыцца сабе і свету, адказаць на пытанне, хто я ёсць. З кожным новым творам праз вобразы лірычных герояў, дэталі, тropy я знаёмлюся з сабой і дзялюся гэтым з іншымі.

Не пішу.
 Не хачу перашкаджаць вашаму спакойнаму існаванню.
 Мабыць, у вас яно цікавей.
 Слова дня — каты і катаванне.
 Катаванне майго альтар эга здзяйсняюць сотні людзей.
 У аб'юзе штотыдзень мільёны нервовых клетак,
 Як у цырку звяры, над якімі робіцца здзек.
 Я хачу адпусціць і забыць, што мінула ўчора,
 Пра ўсё, што ёсць зараз
 І будзе са мною праз век.
 Несупынныя цыклы тыповых і родных кварталаў,
 Сагравайце галодных і тых, хто душэўна замёрз.
 Бо нам не хапае паветра свабоднага слова.
 Нам так не стае чалавечых пачуццяў і слёз.

Прабач, што цябе пакахала,
 Даруй, што кахала цябе,
 Так гарача сэрцам палала.
 Прабач, што цябе пакахала.
 Усё, што тады я казала,
 Схаваю цяпер у немаце.
 Прабач, што цябе пакахала,
 Даруй, што кахала цябе.

Анастасія Шчаглова

ФГІМК, 21 гр., 2 курс.

Любімая кніга: "Сэрца на далоні" Івана Шамякіна.

Любімая цытата:

"Чалавек — гэта цэлы свет"

(Кузьма Чорны).

Крэда ў літаратурнай творчасці:

"Пісаць. Пісаць многа. Пісаць ад сэрца і да сэрцаў. Творчасць — люстэрка жыцця. Кожная яго праява фіксуецца і адбіваецца ў вершах, казках, раманах, паэмах, байках... Яны павінны быць кранальнымі. Да глыбіні душы. Менавіта тады творца і яго мастацтва будуць жыць".

Не кахаеш мяне —
Не кахай!

Я паўстану з-пад чорнае глебы,
Я праз хрыплы ўздых крыкну:

"Грай!"

І ты згубіш канкрэтныя мэты.
Mon amie.

Mon amour.

Mon amante.

Ты расстаў самастойна парадак.
Мне з канца пачынаць пачуццё,
І адтуль жа раскладаваць карты.
Я губляю абрысы твае,
Я губляюся ў стомленых тварах.

Толькі шэрай кахання імгле
Невядома пра сэрца і мары.
Над ракой,

Пад мастом,

Гучны крык
Маіх першых заручанаў з небам.
Ён згубіў

Я знайшла

Але знік
Пачатковы запал

І надзея.

Вочы вар'ята
Баляць ад адчаю.
Запрасі на гарбату —
Не пойдзе.
Хоча забіць?
Не хоча сказаць праўды?
Баіцца
Ў сваёй знямозе.
Вочы вар'ята
Крычаць стратай.
Падарунак набыць —
Не возьме.
Хоча забыць?
Не хоча вярнуць страчанае?
Забыцца
Хоча ў дарозе.
Вочы вар'ята
Увагі не варты.
Спытаеш праўду —
Не ў згодзе.
Будзе маўчаць?
Употаі трываць?
Хавацца
Ў душэўным астрозе.

Дана Карповіч

ФГіМК, 12 гр., 1 курс.

Любімая кніга: "Сэрца на далоні" Івана Шамякіна. У ёй ёсць усе тэмы, якія мяне не пакідаюць абыякавай: вялікае, шчырае каханне і рэўнасць, адносіны паміж бацькамі і дзецьмі, адданасць сваёй справе, пошук свайго месца ў жыцці.

Любімая цытата:

"Кожны народ мае хаця б адзін геніяльны твор, і гэты твор — мова"
(Алесь Разанаў).

Крэда ў літаратурнай творчасці: "Праца — кухня мастацтва, без яе талент застаецца паўфабрыкатам"
(Уладзімір Мулявін).

Паэзіяй я пачала займацца з 14 гадоў, і на гэта натхніла маё першае каханне — найўнае, чыстае і светлае пачуццё. Першы свой верш прысвяціла каханаму хлопцу, які быў для мяне ўсім. І пасля гэтага я пачала сур'ёзна займацца паэзіяй. Спачатку пісала вершы толькі пра каханне, але з часам кола тэм пашырылася. Пачала пісаць пра Радзіму, прыроду, філасофію жыцця і нават прысвяціла вершы сваім бацькам. Першы час было складана, таму што не ведала з чаго і як можна пачаць, але дзякуючы цяперашняму і працы, метаду спроб і памылак, ужо значна лепш атрымліваецца пісаць. Ужо няма такіх складанасцей, якія былі ў пачатку маёй мастацкай дзейнасці, але я лічу, што ёсць, куды расці і да чаго імкнуцца. Як кажуць людзі: "Няма мяжы дасканаласці".

Сэнс жыцця

Багацце і слава для многіх пацеха,
Ды што яны значаць, калі ты не верыш
У Бога — стваральніка нашай зямлі,
Сілы якога штовеку раслі.

Багацце не зробіць нікога шчаслівым,
А з вераю станеш болей цнатлівым,
І слава - не сэнс людскога жыцця,
Ён у адзінстве людзей і Айца.

Мудрасць людзей не ляжыць на паверхні,
Яе спасціжэнне - вынік многіх гадоў.
Бог дапаможа табе, несумненна,
Прайсці толькі трэба мноства шляхоў.

Я паўтару, пазнанне — цяжкі шлях,
Які вядзе да годнага жыцця
У веры божай, а багацце - прах,
Для вернікаў усіх, тым больш для мудраца.

Halina Barinova,
student of the Faculty of humanities and language communications,
group 203.

**A MAN WITHOUT EDUCATION
IS LIKE A BUILDING WITHOUT FOUNDATION**

Education is a necessity for a modern man. For many centuries, people had to fight for knowledge, prove their statements, spend years of their lives to find the truth. Education is one of the most important values. Some people indefatigably say that all people must study, but there are also opponents of this judgment, for whom education is not something important, to say nothing of obligation. The relevance of this topic is to draw people's attention to the importance of getting an education, to the need for learning and mastering knowledge.

Recently I've had a conversation with my fellow, let's call him Peter. A boy Peter doesn't support the idea of education. *"It's a waste of time studying at school and university. Education doesn't influence our life"*, he said. To say the least, I was shocked. I am a student, and I definitely agree with the statement *"A man without education is like a building without foundation"*. But why do I think it is true? I think that education plays an important role in the life of every person. It influences our life. An illiterate and uneducated person will never achieve everything they want and be at the top. Meanwhile, an educated one has all the doors open. Such a person will strive to become better, to be the first and the best. He is a role model and an object of admiration. To confirm my point of view, I've given several arguments.

— *"If you want to make a successful career and get a well-paid job then you can't avoid getting education. Quality education is the key to success in life"*. Then I continued: *"Earlier when education was not available to everyone but only to the noble strata of the population, educated people were highly valued, and now education is still an indicator of status and prestige. Educated man is reasonable person who is able to overcome difficulties, set goals and achieve them. Education and study bring up personal qualities in a man such as endurance, patience, diligence; give life guidance; provide a challenge,"* I said. And Peter asked:

— *And what about Steve Jobs? He left a college and managed to become a very rich businessman.*

"Such a good argument," Steve Jobs left college, but became an incredibly successful businessman. That's really impressive. But for some reason everyone forgets that Jobs was an incredibly smart person. The fact that he did not graduate from college does not mean that he did not study. He knew exactly what he wanted, and he did everything for it, namely, he studied. Now this example seems to reflect my position rather than the position of my fellow. Education is not just about sitting at school or university and reading books and listening to lectures. Education provides the key to a very important resource — self-education. Leave and learn! A twenty-first century man needs to be able to learn and study throughout all their life. One of the goals of education is to teach a person to learn, ironically enough. This is an incredibly useful skill. Also studying allows you to be open to learning new things. In this constantly changing world you need to be ready for everything, be able to adapt to new circumstances.

- *“Well, what about the amount of subjects? Why do I need so much? I won't even make use of them!”* said Peter.
- *“A school gives you basic knowledge in various areas of science. It's done not to “just know” but to form a foundation. This is information about the world that is useful in everyday life. For example, without knowledge you will be an awful interlocutor. A person who has poor knowledge won't be able to discuss any topic. A conversation with such a person will be boring and tedious. And so many subjects are studied for you to find out what is your cup of tea, identify your interests and abilities to understand what you want from life.”* I replied.
- *“Basic knowledge? After all, you can get them just by thinking!”* Peter grinned.
- *And who will teach you to think? The teachers show you different ways to solve the problem, so you can see different ways of solving it.*
- *Okay, maybe you're right, but I still think education is overrated!*
- *Education is a great value. The story of Dr. James Barry is worth listening to. He was a famous military surgeon and he had a secret. Earlier only men could study at the university. But the girls also wanted to get an education. And one of those girls was Margaret Ann Bulkley. To get into medical school, she had to deceive everyone. She pretended to be a man her whole life. She managed to get an education and become a great specialist. Here's another example. M. Lomonosov's very famous Russian scientist. Michael ran away from home and traveled more than 1000 km in order to get an education. He became a world-famous person. That's what people can do for the sake of knowledge, study and education.*
- *I realized that education is important for a person, but what else does education affect?*
- *For example, education affects the economic sphere. The higher the level of education in the country, the higher the level of economy. It also has an impact on the development of society as a whole. John Kennedy said: “Our progress as a nation can be no swifter than our progress in education”.*

My fellow Peter seemed to think about what I've said. That gave me a lot of pleasure because I felt like I achieved my goal to persuade him.

To sum up, I'd like to admit that education forms the basis of any human activity. It's an important part of everyone's life, not an additional option but a need and an obligation. An educated person is the cause of change and development, he's the engine of progress. And progress is what makes us have everything that surrounds us. That's why we can say that a man without education is like a building without foundation.

Перекладзі ж мяне, паэт!

Ирина Соловьёва

ФГияК, 301 гр., 3 курс.

Любимая книга:

"Мелкие боги" Терри Пратчетт.

Любимая цитата:

"В нынешнем мире человек устареваает, не успев состариться"
(Фредрик Бакман).

Кредо в литературном творчестве:

"Красота кроется в деталях, иногда едва уловимых. Если хоть одна из них тебя не устраивает, выпей кофе и начинай сначала".

Для меня перевод поэзии похож на сборку пазла. Слова нужно подобрать и выстроить в таком порядке, чтобы получилась яркая картинка, похожая на образец. Собирая их воедино, вы невольно проникаетесь чужими переживаниями, а когда закончите, то никак не можете налюбоваться результатом. В этом и есть магия художественного перевода!

Over the lake

Original

*When the peaceful Sun has slid down the hills,
Over the lake comes the tearful bow.
With an ivory shine, while beholding the gleams,
It is dragging the silvery nets from below.*

*In these nets water nymphs have entangled the
braids,
They are tearing, tangling the delicate threads.
And sprinkling cold dew drops over the glades,
The darkness is murmuring "Sleep" to the maids.*

М. Багдановіч

Пераклад

Над возерам

*Сонца ціха скацілася з горкі;
Месяц белы заплаканы свеціць,
Аглядае бахматыя зоркі,
Цягне з возера срэбныя сеці.*

*У іх русалкі забыталі косы, —
Рвуць і блытаюць срэбныя ніці;
Ноч плыве над зямлёй, сее росы,
Ноч шапоча русалкам: "Засніце".*

Перекладзі ж мяне, паэт!

На уроках літаратуры я была адной из тех, кто читал произведение не потому, что нужно ввиду программы, а в силу личного внутреннего желания. Думаю, что именно так мой маленький детский интерес к стихам перерос в зрелую любовь к книгам. Когда я осознала, что хочу развиваться в лингвистическом направлении, то поняла, что это можно использовать и в качестве бенефита для подпитки моей литературной натуры. Так я начала переводить любимые стихотворения, и это только добавило к уже имеющейся укоренившейся страсти к литературе больше преданности, превратив её в яркую аффекцию.

М. Багдановіч
Ціха па мяккай траве

← *Арыгінал*

Ціха па мяккай траве
Сінявокая ноч прахадзіла;
Ціха з заснуўшых палян

Плыў у гару і знікаў,
Быццам дым сіняваты з кадзіла,
Рэдкі, правідны туман;

Неба ўсю глыб ажывіўшы,
Патроху празь цемнь выглядалі
Зорак дрыжачых вянкi;

Конікі суха звінелі;
Шырэй разліваліся хвалі
Цёмнай, люстранай ракі;

Пала раса; у палёх
Загарэліся пацеркі мілых
Жоўта-чырвоных агнёў...

Час, калі трэба журыцца
Душою на свежых магілах
Пуста пранёсшыхся днёў.

Мкртычян Арина

ФГІЯК, 301 гр., 3 курс.

Любимая книга: "Джсек
Лондон" Мартин Иден.

Любимая цитата:

"Мы все любим поучать
других, хотя можем им
передать лишь то, что,
пожалуй, и знать-то не
стоит"
(Джейн Остин).

**Кредо в
литературном
творчестве:**

"Не притворяйтесь.
Пока ты веришь себе —
ты пишешь. Пока
верят тебе — тебя
читают".

Softly through the tender grass

Softly through the tender grass
 The blue-eyed night just passed at once;
 From sleeping leas with gentle feel

By dissapating sailed uphill,
 As if the censer fumes of bluish light,
 This holy mist in rare sight;

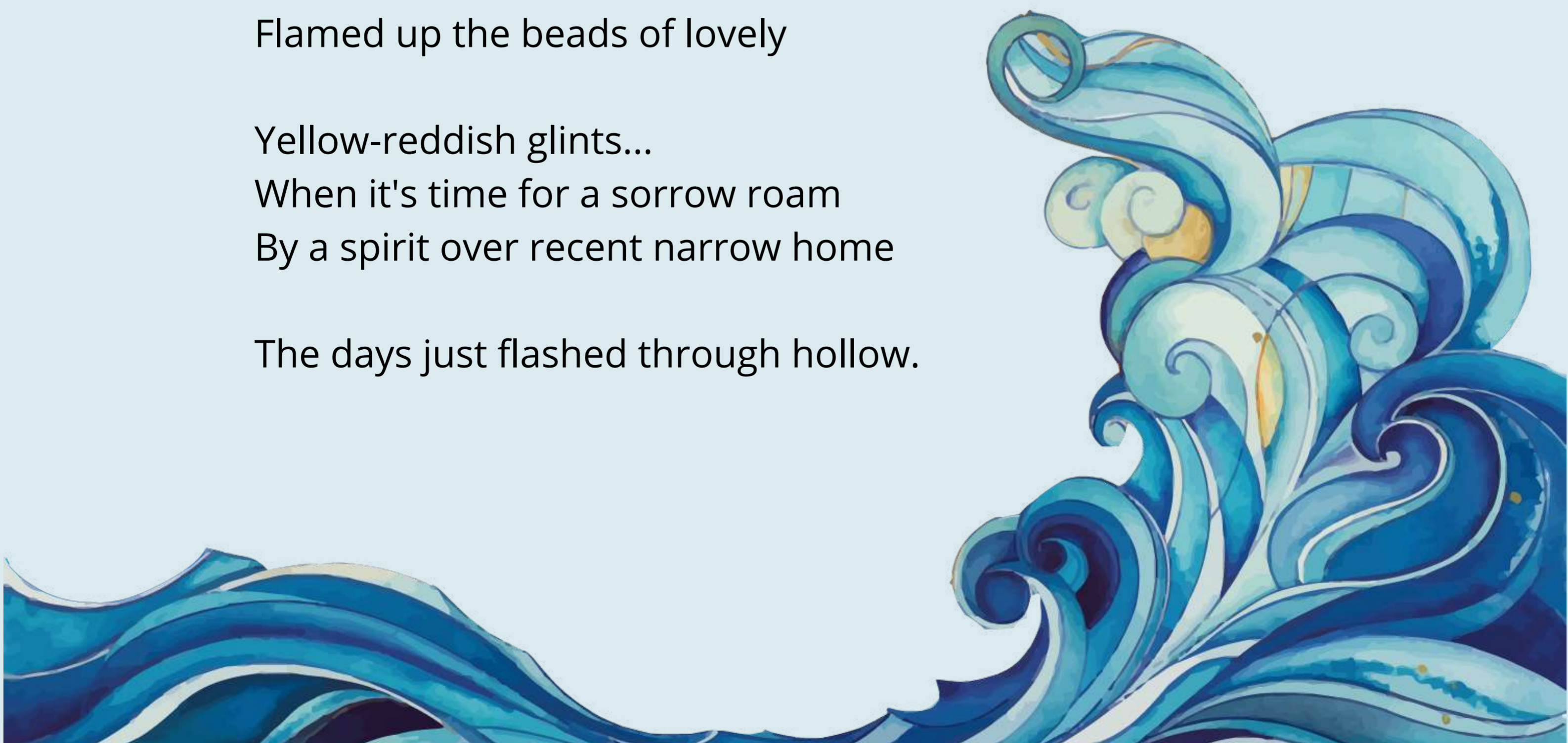
The sky had entire depth revived,
 Before within the dark piecemeal derived

Those circlets of the vibrant stars;
 There hoppers sang in clear;
 And waves just ran in sheer

Of that murky reflex stream;
 In those covered with dew fields
 Flamed up the beads of lovely

Yellow-reddish glints...
 When it's time for a sorrow roam
 By a spirit over recent narrow home

The days just flashed through hollow.

Карина Башнёва

ФГИЯК, 301 гр., 3 курс.

Любимая книга: "Щегол"

Донна Тартт.

Любимая цитата:

*"Утверждая, что ты
чего-то не можешь, ты
лишаешь себя
всемогущества"*
(Ричард Бах).

Кредо в литературном

творчестве: *"Для того,
чтобы творить, нужно
уметь видеть прекрасное
в мелочах."*

Первое своё стихотворение я написала в 8 лет. В тот момент я подумала, что хочу стать писателем и создать свой собственный сборник стихотворений. Время шло, желания менялись. Но одно оставалось неизменным... Ко мне часто приходило вдохновение написать стихотворение, которое отражало моё душевное состояние.

В университете я поняла, что больше всего мне нравится переводить стихотворения зарубежных авторов на русский язык. При переводе стихотворений Шекспира и Байрона ты словно становишься частью того прекрасного, что создавалось несколько столетий назад.

Раманс

Арыгінал

Зорка Венера ўзышла над
зямлёю,
Светлыя згадкі з сабой
прывяла...
Помніш, калі я спаткаўся з
табою,
Зорка Венера ўзышла.
З гэтай пары я пачаў углядацца
Ў неба начное і зорку шукаў.
Ціхім каханнем к табе
разгарацца
З гэтай пары я пачаў.
Але расстацца нам час
наступае;
Пэўна, ўжо доля такая у нас.
Моцна кахаў я цябе, дарагая,
Але расстацца нам час.
Буду ў далёкім краю я
нудзіцца,
Ў сэрцы любоўзатаіўшы сваю;
Кожную ночку на
зорку дзівіцца
Буду ў далёкім краю.
Глянй іншы раз на яе, — у
расстанні
Там з ёй зліём мы пагляды
свае...
Каб хоць на
міг уваскрэсла каханне,
Глянй іншы раз на яе...

Romance

Venus I've seen in the sky today,
The brightest memories don't go
away...

Do you remember the meeting in May?
Venus rose into the sky on that day.

When I look at the sky after our date
I search the star, you are my soulmate.
My love for you have been increasing
further
After the moment, when we were
together.

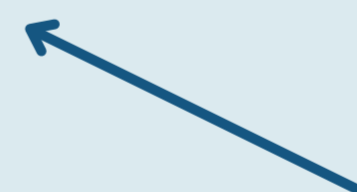
Sad to say we need break up with you;
We have different paths and it's really
true.

I honestly loved only you, my dear...
It's time to say goodbye right here.

I will suffer alone in an unknown land,
And the love in my heart
can all withstand.

I promise you, I will admire our star
Every starry night, when I am so far.

Look at the star, when I'm not around
you
And I try to find our star in the sky too.
For one moment can love give the light,
Please look at this star at the deepest
night...

Translation

**Арцём Лонскі,
студэнт факультэта гуманітарыстыкі і моўных камунікацый,
41 група.**

Слімак

Валянціна Яўгенаўна Слімак была ўжо даўно не дзяўчынай, але і да бабулі ёй было далёка. Менавіта той узрост, калі ўжо цалкам звыкаешся, што цябе называюць іменем па бацьку.

Яна мела вялікія зялёныя вочы. Вялікім у яе было амаль усё. Апошнім часам настолькі, што стала няпроста праціскацца праз вузкія дзверы невялікага шапіка Белсаюздруку, ў якім яна была прадавачкай. Сябе яна супакойвала тым, што хутка зіма, тады частка тлушчу сыдзе сама сабой, на ім арганізм будзе грэць яе ў прахалодным памяшканні.

Пакуль жа стаяла восень, і шторанак у ейны шапік стаялі чэргі. Большасць купляла каву ці цыгарэты па дарозе на працу, зрэдку нехта прасіў газету ці часопіс. Потым да абеды пакупнікоў амаль не было, Валянціна Яўгенаўна магла папіць кавы з вафлямі ці запарыць сабе локшыны хуткага прыгатавання ды пагартаць новыя часопісы, абслугоўваючы нешматлікіх мінакоў.

На якую гадзіну працы зноў рабілася болей: школьнікі масава вярталіся з вучобы, за імі студэнты, а пасля іх канчаўся працоўны дзень і ў сталых людзей. У лепшыя дні яна абслугоўвала каля двухсот чалавек. Звычайна — каля сямідзесяці. Больш паспяховыя каляжанкі часам кпілі з яе, маўляў, павольная, як слімак. Яна ж такія рэзультаты тлумачыла месцазнаходжаннем кіёска: ні прыпынку побач, ні крамы, амаль пустое месца крыху ўбаку ад шматкватэрных дамоў.

Вечарам Валянціна Яўгенаўна купляла ў сябе самой шакаладку і ішла дадому, жуючы на хаду. Дзень у дзень гэты расклад ніяк не змяняўся. Аднак сёння ёй не хацелася дамоў. Магчыма, гэта быў муж, з якім яна надоечы пасварылася. Магчыма, дзеці, што вымушалі траціць на клопат аб сабе занадта шмат вольнага часу. А магчыма — пустэча кватэры адзінокай жанчыны. У любым выпадку Валянціна Яўгенаўна вырашыла легчы спаць прама ў шапіку.

Раніцай Валянціна Яўгенаўна ператварылася ў слімака. Прачнуўшыся, жанчына адчула, што цела яе стала яшчэ большым. Але не толькі ўшыркі, а яшчэ і ў вышыню. Вочы пачуваліся надта вольна, быццам і не былі прымацаваныя да галавы. Усе канцавіны нібыта аб'ядналіся ў адну адзіную, але знайсці, дзе сканчалася яна і пачыналася тулава, у жанчыны не атрымалася. На ёй усё яшчэ быў палітон, якім яна накрывалася ў сне. Ноччу Валянціна Яўгенаўна без праблем ухуталася ў яго ўсім целам. Цяпер жа ён проста ляжаў недзе на яе спіне, здрабнелы і мокры.

Увесь гэты дзень Валянціна Яўгенаўна праляжала, спрабуючы рухаць сваім целам. Бліжэй да вечара ў яе стала атрымлівацца акуратна вымаць газеты са сваіх месцаў, амаль не прамачыўшы іх. Нават манеты з касы яна навучылася адлічваць і з дапамогай вачэй падымаць і падносіць да вакенца. Увесь дзень да яе ў шапік грукаліся пакупнікі. Аднак яна яшчэ не была гатова абслугоўваць іх. “Заўтра, – супакойвала сябе жанчына, – заўтра я канчаткова прывучуся і змагу працаваць”. Хоць да вечара было яшчэ далёка, ад стомленасці гэтай вучобай Валянціна Яўгенаўна заснула.

Калі яна прачнулася, за вокнамі шапіка было ўжо зусім цёмна. Ейнае цела яшчэ больш павялічылася і цяпер займала амаль усё вольнае месца ў кіёску. Акрамя таго, яна згаладалася. Пад столікам ляжаў пачаты пачак вафель, але да яго не цягнула. Хацелася нечага натуральнага. Хацелася гародніны.

Тады Валянціна Яўгенаўна пачала гайдацца, спрабуючы падняць сваёй вагою канструкцыю шапіка. Той трымаўся на зямлі выключна пад уласным цяжарам і падчас моцнага ветру крыху ссоўваўся з боку ў бок, таму пад целам вялізнага слімака без ніякіх праблем падняўся. Вытыркнуўшы галаву навонкі, Валянціна Яўгенаўна вырушыла па ежу. З тратуара яна ссунулася на дарогу і надзіва хутка для слімака стала коўзацца далей па бязлюднай вуліцы. Калі ж людзі і сустракаліся ёй, яны не звярталі на дзіўнае відовішча аніякай увагі. Ці то думалі, што яно – вынік злоўжывання алкаголем, ці то былі занадта занятыя ўласнымі думкамі. Як бы ні было, Валянціна Яўгенаўна старалася не кідацца ў вочы. Гэта цяжка, калі ў цемры ты выглядаеш ці то як танк, ці то як бранявік. Гэта цяжка, калі ты вялізны слімак з шапікам белсаюздруку на спіне. Але яна старалася.

Хутка на канцы вуліцы паказаўся шапік, у якім яна час ад часу купляла шаўрму па дарозе дамоў. Дабраўшыся да яго, яна ўбачыла побач вялікі пакет са смеццем, ад якога сыходзіў цудоўны пах ежы. Не без цяжасцяў Валянціна Яўгенаўна раскусіла яго і адразу кінулася есці. Капуста. Памідоры. Нават дробкі ананаса. Крыху лавашу і мяса, але на іх яна не звяртала ўвагі. Паеўшы, слімак развярнуўся і пакоўзаў назад.

Валянціна Яўгенаўна хутка прывыкла да новага раскладу. Днём яна абслугоўвала пакупнікоў, усё роўна яны на яе нават не звярталі ўвагі. Пару раз на тыдзень прымала пакунак з новым таварам — мужчына, што развозіў яго па шапіках усё роўна нават не зазіраў унутр, проста расчыняў дзверы, ставіў пакунак на ўваходзе і знікаў. Начамі ж Валянціна Яўгенаўна падымала пад сябе кіёск і коўзала есці аб'едкі.

Дзень цягнуўся за днём. Тыдзень змяняў тыдзень. Паволі халадала. Валянціна Яўгенаўна старалася есці больш, каб дакладна перажыць зіму, хуткі надыход якой усё часцей нагадваў пра сябе. Выпаў снег і адразу растаў, і халады ператварылі яго ў корку галалёду, па якой Валянціне Яўгенаўне было вельмі зручна і весела коўзацца па ежу. Ранкам гэты лёд пасыпалі пяском, каб па ім маглі нармальна ездзіць машыны, і начамі Валянціна Яўгенаўна натыкалася на яго купкі ў лёдзе. Яны балюча драпалі яе цела, але іх было зусім няшмат. Большая частка дарогі, нягледзячы на намаганні камунальных службаў, усё роўна заставалася пакрытай тоўстым слоём коўзкага лёду. З размоў некаторых пакупнікоў яна чула, што з-за гэтага ў горадзе павялічылася колькасць аварый, што ўлады выдзелілі шмат грошай на барацьбу з галалёдам, але вынікаў пакуль не было ніякіх. З боку дарогі стала амаль не чуваць машын.

І вось у адзін дзень гукі транспарту вярнуліся, а размовы пра галалёд спыніліся. Валянціна Яўгенаўна нават расстроілася, што больш не зможа весела коўзацца па дарозе да ежы, хоць нічога страшнага ў гэтым і не было. Яна, як звычайна, дачакалася ночы і ў цішы пачала ўзняцца, хутка ссунулася на дарогу і ўся сцялася.

Анямела.

Перастала дыхаць.

Памерла.

У гэты дзень ЖКГ нарэшце справіліся з галалёдам, шчодро пасыпаўшы дарогі ў горадзе соллю.

**Вольга Кукушкіна,
студэнтка факультэта гуманітарыстыкі і моўных камунікацый,
41 група.**

Якуб Колас, Янка Купала, Анатоль Грачанікаў, Васіль Зуёнак. Беларускіх класікаў ведаюць ва ўсім свеце. Мы чытаем іх, ведаем радкі напамяць, з лёгкасцю цытуем. Тэксты творцаў разлятаюцца на цытаты, шырока выкарыстоўваюцца ў паўсядзённым жыцці. Але час ідзе, мяняецца. Хто такі пісьменнік у сучасным разуменні? Як яго бачыць моладзь? Мы знайшлі адказы на гэтыя пытанні!

Пісьменнік у сучасным свеце — гэта адлюстраванне рэчаіснасці, у якой выяўляецца яго жаданне ўздзейнічаць на самыя патаемныя адчуванні чытача. Садраць з яго скуру, націскаць на самыя балючыя кропкі як з мэтай маніпуляцыі, так дзеля таго, каб агаліць душу.

Роля досыць простая, але гэта толькі на першы погляд. Пісьменнік перажывае тое, што хоча паказаць, дыхае тым, што потым ператворыцца ў танец метафар і гульню вобразаў. Памыліцца нельга, бо ланцуг пачуццяў адразу абарвецца. З аднаго боку, гэта спроба паказаць чытачу хто ён і ў якім свеце існуе, а з іншага боку — гэта поўнае адмаўленне лагічных законаў жыцця.

Пісьменнік можа зрабіць тое, што ніхто акрамя яго не зможа. Ажывіць тых, каго даўно няма, стварыць то, чаго не існуе, паказаць то, што ніхто і ніколі не ўбачыць. Ён — чараўнік, а чытачы — гэта ягоныя маленькія дзеці. Слова мае моц, а пісьменнік мае кантроль.

Пісьменнік у сучасным свеце валодае зброяй, якую нельга ні з чым параўноўваць і роля яго зараз узмацнілася. Літаратура стала вялікім полем, у якое можна выйсці і крычаць, пакуль глотка не парвецца. І цябе абавязкова пачуюць. Хто-небудзь, але ж пачуе...

Пісьменнік заўсёды быў тым адлюстраваннем тых, хто яго чытае. Пісьменнік — люстэрка, якое можа паказаць агульнае для ўсіх, але кожны будзе бачыць тое, што больш за ўсё хоча.

Екатерина Рылова,
студентка факультета гуманитаристики и языковых коммуникаций,
32 группа.

Зачем нам нужен Достоевский?

Одни говорят, что этот человек — великий христианин. Другие помнят его как революционера, участвовавшего в заговоре петрашевцев.

Вот он в белом халате и в колпаке смертника, который стоит в жестокий мороз на Семеновском плацу и слушает приговор: "Расстрелять!". Но, как он сам писал об этом через несколько десятилетий, именно тогда, на эшафоте, он считал себя правым и ни в чем не раскаивался.

Вот человек с такой странной и тяжелой судьбой: бедный, загнанный, работающий до изнеможения. Гений, у которого не хватало денег на еду. Живший на плохом чае за границей и просящий в России 15 рублей авансом у одного из издателей.

Это Федор Михайлович Достоевский — человек, преодолевавший все несчастья, сострадающий к "униженным и оскорбленным", гениальный писатель.

Теперь, когда открываешь для себя творчество Достоевского, пронизанное глубокой философией и тонким психологизмом, становится понятно, что такое мог написать только человек, который сам познал ужас крайней нищеты, человек, который прошел сквозь тюрьму и каторгу. Стиль его письма пугающе реалистичен, так как Достоевский сам пережил многие драматические и трагические ситуации, которые нас потрясают в его произведениях.

Его повести и романы — о добре и зле, подлинном счастье, поисках Бога, обретении свободы воли, о человеческих страданиях. По-моему, никто так много не писал о человеческих страданиях. И это один из самых христианских писателей в русской литературе. Мы думаем, что страдать плохо, никто не хочет, хотят веселиться, получать только удовольствия. А он нам говорит: в страдании рождается Человек. Как у Пушкина: "Я жить хочу, чтоб мыслить и страдать...".

Нужен ли нам Достоевский сегодня, в 21-м веке? Нас пугают "толстые" романы, они нам кажутся анахронизмом, мы живем быстро, читаем короткие тексты (если читаем вообще!). Что мы поймем в его произведениях? Может, он нам зачем-то необходим? Действительно ли его творчество так устарело?

В первую очередь, Достоевский писал о человеке и для человека. У него был дар: он обращался к каждому читателю, вступая с ним в контакт. Но у читателя есть абсолютная свобода: соглашаться, спорить, доказывать свое, при этом открывая что-то в себе. Гениальность состоит в том, что позиция писателя определена и ясна, но он никого не принуждает безоговорочно ее принимать. В наше время разве не об этом все кричат: честный диалог, демократия, свобода мысли и слова. Свобода — вот, что дает нам Достоевский. Цель писателя — не столько согласие с ним читателя, сколько равнодушие. Достоевский ориентировался на многогранность читателей, на множественное восприятие. Он понимал, что его произведения могут быть восприняты на разных уровнях понимания.

В том числе, всякий раз, читая классика, ты вступаешь на путь самопознания и познания людей вокруг себя. Так как именно Достоевский открывает неисчерпаемость и многомерность человеческой души. Писатель показывает возможность сочетания в одном человеке низкого и высокого, ничтожного и великого, подлого и благородного.

Человек — вот тайна, которую хочется раскрыть в каждом произведении. Его романы о противоречиях, которые существуют в человеческой душе. Он не создает шаблоны злых или добрых персонажей. Он предоставляет широчайший спектр двойственных эмоций, так свойственных и нашему поколению. Ужас и сос-

традация, стыд и боль, любовь и ненависть умещаются в одном персонаже, будь то Раскольников, Настасья Филипповна, Аглая... Это и есть могучее средство покорения сердец, с помощью которого читатели видят в персонажах живых людей, так похожих на них самих.

Разбираясь в сложных судьбах героев Достоевского, мы, сегодняшние читатели, пытаемся распутать и свой собственный эмоциональный клубок. Ведь у Достоевского не было равных в умении обнажить человека, заставить персонажа испытать все страсти, при этом представляя его большой и значимой личностью. Сюжет так же непредсказуем, как и человеческая жизнь. Это непрерывная цепь, которая движется то вперед, то назад, включая в себя спасения и катастрофы.

Катастрофы... Слово, которое крепко засело в умах современного человека. Трагедии на воде, в воздухе и под землей, упад экономики, проблемы в образовании и здравоохранении, падение культуры и нравственности. Разве это все мы не встречаем в произведениях Федора Михайловича? Кризис человеческих взаимоотношений, брошенные старики и дети, алкоголизм, наркомания, суицид, нищета — темы, не прекращающие раскрываться от романа к роману. Болевой эффект мощно вовлекает нас в сопереживание герою как в его бунте против себя и мира, так и в катастрофе, идущей как следствие. Но Достоевский не показывает обреченность ситуации, он бесстрашно взирает на хаос, пытается найти следы утраченной гармонии, веря в возможность ее восстановления. Именно поэтому на писателя откликаются души беспокойные, сомневающиеся, а главное, ищущие.

Мне кажется, что именно в 21-м веке искать ответы на вопросы нужно у Достоевского. Потому что Федор Михайлович спустя 200 лет смог через свои произведения показать реалии нашего общества, душевные распри индивида, нравственное и духовное падение человечества. Те вопросы, над которыми размышлял писатель не устарели, а наоборот, все более обостряются. Но главное, это найти ответы и подсказки, которые оставлял нам автор. Мы сейчас существуем в «Преступлении и наказании», а именно во сне Раскольникова о «трихинах» раздора: "Ему грезилось в болезни, будто весь мир осужден в жертву какой-то страшной, неслыханной и невиданной моровой язве, идущей из глубины Азии на Европу. Все должны были погибнуть, кроме некоторых, весьма немногих, избранных. Появились какие-то новые трихины, существа микроскопические, вселявшиеся в тела людей. Но эти существа были духи, одаренные умом и волей. Люди, принявшие их в себя, становились тотчас же бесноватыми и сумасшедшими. Но никогда, никогда люди не считали себя так умными и непоколебимыми в истине, как считали зараженные. Никогда не считали непоколебимее своих приговоров, своих научных выводов, своих нравственных убеждений и верований. Целые селения, целые города и народы заражались и сумасшестввовали. Все были в тревоге и не понимали друг друга, всякий думал, что в нем в одном и заключается истина, и мучился, глядя на других, бил себя в грудь, плакал и ломал себе руки. Не знали, кого и как судить, не могли согласиться, что считать злом, что добром. Не знали, кого обвинять, кого оправдывать...".

Главное, пробудиться от этого сна, как подсказывает нам каждый раз Федор Михайлович Достоевский.

Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

Родине

Отчего вы, невры, загрустили?
 Не поете песни под Луной?
 Трудности наш Знич не погасили,
 Он лишь ярче окруженный тьмой!
 Помните ли, братья, как когда-то,
 Верой тьму веков и смерть поправ,
 Праздновали свадьбу вы богато,
 И венчал с Софией вас Всеслав.
 Все враги разбили, растоптали,
 Хоть не сдались, кто же виноват?
 Помните, как власть вы провожали,
 В Рим второй, блистательный Царьград?
 А когда мрак-воин наступает,
 Кажется, пришел предсмертный час,
 Ефросинья край наш озаряет,
 Через время молится за нас.
 Родина — ты вечно молодая,
 Я твоим святыням поклонюсь,
 Нас казнят тобою, заклиная,
 Но ты нас оплачешь, Беларусь!
 Синеока, прядь волос золотая,
 За тебя сегодня так боюсь,
 Ты смеешься, новый век встречая,
 И хранит тебя Бог, Беларусь!

**Валерий Александрович
Ледник**

Магистр исторических наук,
 педагог-организатор Полоцкого
 колледжа ВГУ имени П.М. Машерова,
 член Народного литературного
 объединения "Наддвинье".

Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

Сигизмунд-король долго умирал,
Грезилось ему тёмными ночами,
Что в покои входят, будто бы на бал,
Предки из Литвы с яркими свечами.

Гедимин монарха страшно укорял:
*"На тебе прервётся королевский род,
Ты семьи достойной так и не создал,
И продал полякам вольный свой народ!"*

"Хватит! Прекратите!" — кто-то вдруг сказал,
Гомон недовольных разом отступил,
Голос Сигизмунд сразу же узнал:
Перед ним была пани Радзивилл.

Пани короля стала утешать,
Над её свечой не горел огонь,
Сигизмунд любимую начал обнимать,
И его коснулась нежная ладонь.

*"Пани, — Сигизмунд тихо прошептал. —
Ты прости тогда, в похоронный час,
Лучших магов всех я к себе позвал,
Чтоб с тобой ещё встретиться хоть раз!"*

*Мне лицо твоё в зеркале явилось,
Хоть молчать мне маг строгий дал совет,
Я тебя окликнул, зеркало разбилось,
И теперь тебе в рай дороги нет!"*

Молвил Гедимин: *"Можно ей помочь,
Чтобы пани в рай путь был освещён,
Свет своей души дай ей в эту ночь,
Правда, без него дух твой обречён!"*

*"Я тебя любить вечно обещала,
За любовь страдать, видно, мой удел", —*
Прошептала пани и во тьме пропала,
Щёку короля поцелуй согрел!

Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

Прогуляться бы с ветром сквозь
Длинные травы заросшей тропинки,
Когда летняя ночь разольётся дыханием звёзд,
Лунный свет безответно обнимет речные кувшинки
Тишина зазвучит на аккордах расплетенных кос.

Не скрывая лица по пути надышаться свободной прохладой,
Прикасясь ладошками к бархату клевера и васильков,
Принимая свое одиночество, словно награду,
Находя все ответы в пронзительной песне сверчков.

Когда утро накроет кувшинки на речке,
Растворяя в рассвете глубинные тайны волшебной тиши,
Завяжу непослушные кудри, накину одежду на плечи
И на видимый край обновленной и честной души...

*Мой ноктюрн, мой нечаянный сон...
Он пришел вместе с ночью в дуэт.
Зазвучал он с мечтой в унисон,
Создавая покорно куплет.
Всё вдруг замерло...
Лишь только капель за окном
Подпеваает ночной тишине.
И немая печаль наполняет мой дом
Вдохновением, пришедшим ко мне.*

Дина Михайловна Ярош

Магистр педагогических наук,
концертмейстер, преподаватель
цикловой комиссии основного и
дополнительного музыкального
инструмента (фортепиано), музыкально-
теоретических дисциплин
Полоцкого колледжа
ВГУ имени П.М. Машерова.

Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

Ольга Картовенко

Учащаяся группы 11Н
специальности
"Начальное образование"
Полоцкого колледжа
ВГУ имени П.М. Машерова.

Маёй Радзіме

Люблю ўсім сэрцам я сваю краіну,
Дзе нарадзілася, жыву і буду жыць.
І ў думках маіх кожную хвіліну:
Што добрага я для яе магу зрабіць?

Айчына сэрцу майму міла,
І так утульна на душы,
Калі ў думках абдымаю я Радзіму
І моманты прыемныя хачу я зберагчы.

Такая прыгажосць навокал! Паглядзі
На гэтыя рачулки і бязмежныя лугі.
Як раніцай прыемна тут прайсці
І ўбачыць сонныя абшары, мурагі...

Сваёю Беларуссю буду ганарыцца!
Няхай не ведае яна больш бед.
І кожны будзе хай дзівіцца
На гэты, сапраўды, цудоўны свет!

Упэўнена павінен кожны з нас сказаць:
"Я патрыёт сваёй Айчыны.
І калі трэба, то апошняе змагу аддаць,
І толькі ты квітней, мая Радзіма!"

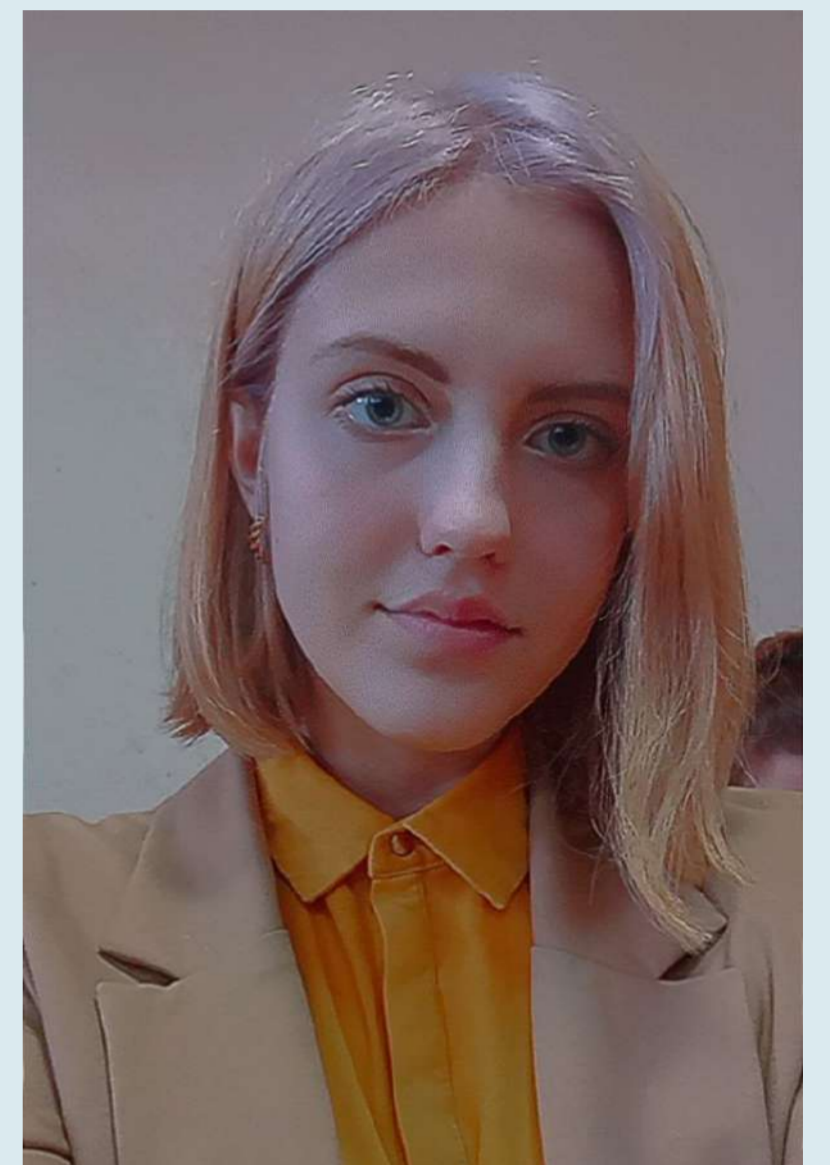
Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

Парит птуца прекрасная в небе,
Нет нигде её гордости равной,
Она символ несёт всей планете:
"Беларусь — всех прекрасней и славней!"

Эта птуца — белого цвета,
Не сломать её бурям и войнам,
И живут в той стране белорусы,
Люди чистые, люди вольные.

Пронесётся она над полями,
Где нет краскам начала и края,
Все леса оглядит по-хозяйски,
И вернётся к истокам, к началам.

О душе мы заботимся чистой,
И стремимся стране пригодиться,
Потому что за всё мы в ответе...
Белорусы - как белые птуцы!

Юлия Страйтрян

Учащаяся группы 11Н
специальности
"Начальное образование"
Полоцкого колледжа
ВГУ имени П.М. Машерова.

Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

Надежда Маркелова

Учащаяся группы 23В

специальности

"Дошкольное образование"

Полоцкого колледжа

ВГУ имени П.М. Машерова.

О Беларусь! Зямліца дарагая!
Хачу табе жыццё я прысвяціць.
Вялікая ад краю і да краю,
Ну як цябе, матуля, не любіць?!

Люблю твае палі і пералескі,
Азёры-вочы, лёгкія — балоты.
Сцяжынку ў лесе, дзе цвітуць пралескі,
Люблю і гарады за іх турботы...

Мая зямля прывабная заўсёды,
Твая краса аж сэрца закранае.
Ва ўсе часы, гадзіны, поры года,
Бы чараўніца, цудам ахінае.

Вясною нібы ў вэлюме красуеш
У кіпені квітнеючых садоў.
Ты салаўя ў гаі запевы чуеш:
Хвалу табе пяе, заціхне й зноў.

Люблю цябе я і паўдзённай спёкай,
І ў навальнічны летні цёплы дзень.
Калі я ад цябе буду далёка,
То не забуду, любая, нідзе.

І ў восень, як вятры шалеюць,
І дзень за днём сцюдзёны дождж імжыць,
На дрэвах у садах плады паспеюць —
Цябе я не ў сілах разлюбіць.

Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

*працяг

Ляціць птушыны сумны клін у вырай,
І развітальны крык з нябёсаў рвецца.
Люблю яго сваёй любоўю шчырай,
Ён дастае да самага аж сэрца.

Ды і зімой пад беленькім абрусам
Усё спачывае ў кажухах, касынках.
Мая зямля, ты шчасце беларусаў,
Табе гатовы быць мы на пасылках.

Звяр'ё і птаства поўняць прыгажосць
Маёй зямлі любімай Беларусі.
І нездарма краіны знакам ёсць
Чароўны, велічны, прыгожы бусел.

Не селіцца знянацку абы-дзе,
Не любіць гулу шумных гарадоў.
Ён толькі там сваё гняздо саўе,
Дзе цішыня, надзея і любоў.

Люблю народ свой дружны, працавіты,
Ні склокі не патрэбны нам, ні войны.
З дзяцінства пачуццё любові ўсім прывіта,
І белых крылаў родны край дастойны!

Полацкі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

Я помню

... Мой брат улыбнуўся, кивнуў головою.
Захлопнулася дверь. Но повисли слова.
Сказал: "Я вернусь! Я останусь живой!"
Вот так наступила для нас та война.

Остались одни мы в глухой тишине,
И дом опустел, будто спичка, погас.
Всё словно в бреду, всё как-будто во сне...
Таковыми война и запомнила нас,

И каждый запомнил войну только так.
И несколько лет всё терзали меня
Томление, голод, неведомый враг.
Но выжить старались мы день ото дня.

А плач "похоронок", увы, я застал.
Я помню ещё, как везли мертвеца.
От голода умер... Я был ещё мал,
Но помню, как слёзы стекали с лица.

Я помню, как немец соседа увёл,
А дом полыхал, подождённый извне,
И люди кричали за этим огнём...
Их стоны и ныне я слышу во сне.

Я помню, как выгнали нас на мороз.
Как смерть ожидал я, забившись в сарай.
А мама, обнявши, обтёрши мне нос,
Сквозь боль улыбалась на полпути в рай.

А дальше я помню лишь боль и тоску.

Нет... Помню, победе как всякий был рад.
Я помню, как плакал над мамой в саду...
Седым, на коляске вернулся мой брат.

Максим Кухлевский
Учащийся группы
22Н специальности
"Начальное образование"
Полоцкого колледжа
ВГУ имени П.М. Машерова,
член Народного литературного
объединения "Наддвинье".

Аршанскі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

"Я — будучыі воспитатель дошкольнаго образования, поэтому совсем не случайно среди многообразных тем моих стихотворений широко представлен мир детства, родной природы, нашей истории. Главное — это отражение в стихах мира, моих мыслей и чувств, которые пронизаны искренней любовью к жизни."

Дарья Забавина яўляецца аўтаром двух зборнікаў: "Путь, начертанный огнём", "У очага жыцця". Стыхотворення в них дэманструюць уменне работаць в разлічных паэтычных жанрах. Юной паэтэсе, падвласны акростіх і гімн, сонет і лімерік, ода і рондо, хокку і танка, баллада і трыолет, эпіграма і монорім, посвящэння і лірыка.

Дарья Забавина

СПРАДВЕЧНАЯ МАЦІ

Оршы

Па эсэ У.С. Караткевіча "Рша каменная"

Спадвечнай Маці Караткевіч зваў яе,
 Каханнем першым і вялікім у жыцці,
 Імкнуўся творчасці шырокі шлях знайсці,
 Каб паказала свету таленты свае.
 Рша, мураваная з глыбокай даўніной
 І працаўніца тонкіх ільняных тканін,
 Узгадала мноства прыгажунь-жанчын —
 Ад іх славуця ў Сусвет пайшлі сыны:
 Майстры, вучоныя, паэты, спевакі,
 Музыкі, войны, артысты, друкары...
 Яны па духу ўсе — найлепшыя сябры,
 Хаця іх лёс падзяляюць цягнікі...
 Для Караткевіча Аршаншчына – сям'я
 Празрыстых рэк, узвышшаў, кветак і садоў,
 Каменняў важкіх, мудрай памяці дзядоў,
 Дзе кожнай кропелькай Зямля наўкол твая!

ДАЧАКАЛІСЯ ВЯСНЫ

Дрэва расце шмат гадоў ля ракі
 І заімшэла, галіны стаміўшы.
 Снег захаваў карані і бакі.
 Вецер не змоўк, а вадзіца у зацішшы.

Зноў назбіраліся хмары мацней.
 Голле звярнулася: стала марозна.
 Рэчка маўчыць пад ільдом, як раней,
 Дрэва спалохана: "Гэта сур'ёзна..."

Цяжка было ім за гэту зіму:
 Сумна і дрэнна, зусім адзінока...
 Аля з вясной дрэва рада усяму:
 Зноў рэчка грае і сонца высока.

Аршанскі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

ОЧАГ ЖИЗНИ

Очаг хранит богатство Жизни,
Очаг планету бережёт,
Очаг зажжётся, светом брызнет,
Очаг заботой не солжёт.

Всегда горит звездой яркой,
Всегда обогревает нас,
Всегда — с мечтою в сердце жаркой,
Всегда украсит чей-то час.

Бесценны пламени фрагменты,
Бесценно очага тепло,
Бесценны судеб элементы,
Бесценно, что огнём пекло.

Как дорога сиянья Вечность!
Как ждёт исполненность чудес!
Как веет тихих дней беспечность...
Как в глубину идём небес...

Живём лишь мыслями о новом!
Живём движением вперёд!
Живём в душе с хорошим словом,
Живём у Очага весь год!

НАШ КЛАСС

Я учусь в четвёртом "А".
Класс большой и дружный.
Девятнадцать нас пока.
Класс наш школе нужный.

Саша, Аня, Влад и Влад —
Скоры на учёбы,
Знатоки олимпиад
Наивысшей пробы.

Оля, Катя, Лера нас
Танцем удивляют —
Не узнаешь их подчас:
Макияж мешает.

Эрвин, Ваня и Артём,
И ещё мальчишки
На футбол бегут бегом,
Позабыв про книжки.

Пять ещё мальчишек есть
Очень интересных:
По заслугам им и честь,
Всем про них известно.

В общем, класс наш хоть куда:
Гордые ребята,
Но ведь это не беда —
Вырастем когда-то.

ОСЕННЕЕ ПРОЩАНИЕ С ПРИРОДОЙ

Тихо осень пропадает
И "колдует" листопад:
На дорогу ниспадет
Золотистый листопад.

Утром улицы туманны —
Шапку скроешь в двух шагах —
И деревья безымянные:
Покрывало на ногах.

Любит вечером природа
Светлый иней примерять,
И хорошая погода
Помогает "зимовать".

Вот зима на речку мчится
Заморозить всё вокруг,
Но на этом не смирится,
Хоть конец метелям вдруг:

Снегопад посыплет быстро,
Ряд сосулк поместит...
Но в итоге станет чисто,
И округа заблестит.

Аршанскі каледж ВДУ імя П.М. Машэрава

ТЁПЛЫЕ ВОСПОМИНАНИЯ

Старый заброшенный дом...
 Всем уже не до него...
 На чердаке — лишь альбом...
 Рядом — уже никого...

А ведь внутри много лет
 Каждое фото хранил...
 Там жизнь — единый момент —
 Родственник это забыл...

Греют картины теплом —
 Вся веселится семья:
 Вспомнили старый альбом,
 Совесть проснулась своя.

ДАР

*Гости издалека:
 Мысли — бесценный дар —
 Время прошло не зря.*

НА СВОЁМ КОВРЕ

Вечер, как всегда,
 Прибежал гулять,
 Радости звезда
 Хочет добавлять —

Празднуют вдвоём
 Времена пурги:
 На ковре своём
 Делают шаги.

Холодно в домах,
 Но светло внутри.
 Тишина впотьмах:
 Небо говорит...

СЧАСТЬЕ ДУШИ

*В счастье душа поёт —
 Хочется танцевать,
 Миру послать восторг!*

ОСЕННЕЕ НЕБО

*Чистое небо осеннего дня,
 Словно кошачий сияющий глаз
 В свете открытых и нежных лучей.*

ДАВНЕЕ ДРУЖЕСТВО

Крепкое, вечное дружество —
 Важное время на свете,
 Сердце ярчайшее мужество,
 Лучшее в самом расцвете.

Дланей союз укрепляется —
 Юность улыбкой вернулась,
 Друг со вторым обнимается,
 Шире душа распахнулась...

Много забот предназначено,
 Поводов масса смеяться:
 Счастье сердец не растрчено —
 Мало причин расставаться.

Юность уже завершается,
 Но для судьбы есть работа,
 Молодость ведь продолжается —
 Вот и другая забота.

Международный день родного языка

Каждый официальный язык ООН имеет свой **праздник**. День русского языка отмечается 6 июня, 23 апреля — английского, 12 октября — испанского, 20 марта — французского, 18 декабря — арабского и 20 апреля — китайского. 26 сентября празднуется Европейский день языков, 18 августа — День общего языка.

Но в 1999 году на Генеральной конференции ЮНЕСКО был провозглашен **Международный день родного языка**. И с 2000 года ежегодно **21 февраля** во всем мире отмечается День родного языка как важная дата, напоминающая о важности культурного и лингвистического разнообразия Земли и необходимости его сохранения в интересах устойчивого и взаимообогащающего развития цивилизации. Потому что знание и понимание объективных исторических причин языкового разнообразия способствует формированию межэтнической толерантности и уважения к другим народам.

И в этом году уже по сложившейся многолетней традиции **факультет гуманитаристики и языковых коммуникаций** провел ряд интересных, увлекательных и познавательных мероприятий, посвящённых Международному дню родного языка. Это, конечно же, праздник не только белорусского и русского языков. Но это праздник и родных языков **иностраннх студентов**, которые сейчас обучаются в нашем университете, и на ФГияК в том числе, и могут много и интересно рассказать о своих родных языках и культуре своих стран.

Двадцать первого февраля всех пришедших на праздник в холл актового зала ждали **интересные встречи** с китайским языком и культурой, виртуальное путешествие по Китаю, мастер-классы, посвящение в китаисты студентов специальности «Русский язык и литература. Иностранный язык (китайский)».

А во второй половине дня был представлен целый ряд презентаций мероприятий, посвящённых 140-летию со дня рождения классиков белорусского языка и белорусской литературы Якуба Коласа и Янки Купалы.

Завершился праздник лингвокультурной занимательно-развивающей игрой «Мультилингва».

Презентация мероприятий,
посвящённых 140-летию со дня рождения
Якуба Коласа и Янки Купалы.

Посвящение в китаисты.

МЕЖДУНАРОДНЫЙ ДЕНЬ РОДНОГО ЯЗЫКА
План мероприятий ФГиЯК
 21.02.2022 г.

Увертюра «Приглашение в Поднебесную» (партнёр - ФОИМ)

12:30-13:15; холл перед актовым залом	Воркшопы «ПЕРВОЕ ЗНАКОМСТВО»: <ul style="list-style-type: none"> ● виртуальное путешествие по Китаю; ● ниточный театр; ● изготовление китайских открыток; ● китайские предсказания; ● фотозона.
13:15-14:30; актовый зал	Посвящение в китаисты студентов специальности «Русский язык. Иностранный язык (китайский)» Концертная программа музыкантов из Китая

Презентация мероприятий к 140-летию со дня рождения Янки Купалы и Якуба Коласа (партнёр - научная библиотека университета)

14:40- 16.00; читальный зал периодических изданий	<ul style="list-style-type: none"> ● “Мая Купалаўская / Коласаўская спадчына” – выставка handmade продукции; ● “Бязмежжа” – запуск поэтического арт-марафона с молодежью мира (в онлайн-режиме на интернет-платформах социальных сетей); ● Фестиваль беларускага слова “Якуб Колас і Віцебск: ад пакалення да пакалення”; ● Театр-лаборатория на ФГиЯК “Шляхам жыцця”.
---	--

Лингвокультурная
интеллектуально-развивающая игра «МУЛЬТИЛИНГВА»
14:40; ауд. 627

"23+8"

Именно в пору, когда один праздник сменяется другим, и хочется радовать друг друга и дарить только самые приятные эмоции.

На факультете состоялся праздничный концерт «23+8», посвящённый двум знаменательным датам - прошедшему Дню защитника Отечества и грядущему Международному женскому дню.

Яркие номера, потрясающие ведущие и, конечно же, сюрпризы подарили самые незабываемые эмоции всем зрителям.

Мы вас чакаем!

Паважаныя чытачы!

Запрашаем усіх жадаючых паўдзельнічаць у працы студэнцкага часопіса "ЛІТАРАТУРНЫ АУТОГРАФІМ". Свае творы можна прыносіць на кафедру літаратуры (аўд. 606) або дасылаць па электроннай пошце.

Рэдакцыйная калегія часопіса:

Аксянчук Ганна Яўгенаўна — кандыдат філалагічных навук, дацэнт, загадчык кафедры літаратуры;

Бароўка Ванда Юльянаўна — доктар філалагічных навук, прафесар, прафесар кафедры літаратуры;

Здольнікаў Віктар Віктаравіч — кандыдат філалагічных навук, дацэнт, дацэнт кафедры літаратуры;

Крыклівец Алена Уладзіміраўна — доктар філалагічных навук, дацэнт, дацэнт кафедры літаратуры, член Саюза пісьменнікаў Беларусі;

Лапін Іван Людвігавіч — кандыдат філалагічных навук, дацэнт, прафесар кафедры літаратуры;

Русілка Вольга Іванаўна — кандыдат філалагічных навук, дацэнт, дацэнт кафедры літаратуры, член Саюза пісьменнікаў Беларусі.

Галоўны рэдактар часопіса:

Мамошына Дар'я Уладзіміраўна — студэнтка 4 курса ФГіМКа спецыяльнасці “Беларуская філалогія (літаратурна-рэдакцыйная дзейнасць)” ВДУ імя П.М. Машэрава.

ФГиЯК- не отставай от времени!

Тэлеграм канал факультэта:
t.me/vsu_fhlc

Кантакты для сувязі:

+375 (33) 378-71-17

dashamamoshina@yandex.by
(галоўны рэдактар часопіса)

